

Curtea Supremă de Justiție**D E C I Z I E**

11 iunie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Nicolae Gordilă,

Judecătorii - Elena Covalenco, Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoria Botanica, mun.Chișinău din 06 septembrie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2013 de inculpata

Marcenco Ludmila Valentin, născută la 20 iunie 1982, în or.Cahul, domiciliată în mun.Chișinău, str.Belgrad 17, ap.39.

Termenul examinării cauzei:

1. 03.09.2012 - 06.09.2012 - prima instanță,

2. 28.10.2013 - 11.12.2013 - instanța de apel,

3. 25.03.2014 - 11.06.2014 - instanța de recurs

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoria Botanica, mun.Chișinău din 06 septembrie 2012, Marcenco Ludmila a fost condamnată în baza art.191 alin.(1) Cod penal la amendă în mărime de 200 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestiune și administrare a bunurilor și mijloacelor financiare ce aparțin altei persoane și implică angajarea răspunderii materiale pe termen de 1 an.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Marcenco Ludmila în beneficiul părții civile SA „Floreni” a prejudiciului material în sumă de 5886,42 lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Marcenco Ludmila, activînd din 15.06.2011 ca vânzătoare la ghereta ce aparține SA „Floreni” din str.Independenței 15/2, mun.Chișinău, fiind persoană cu răspundere materială, în perioada cuprinsă între 15.06.2011 - 30.08.2011, acționînd în scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, a însușit suma de 5886,42 lei, fapt relevat în baza raportului de expertiză nr.1043 din 15.05.2012, prin care a fost constatată diferența dintre livrările totale de marfă în sumă de 235248,50 lei și încasările totale în sumă de 229311,58 lei.

3. Sentința a fost contestată cu apel de către avocatul V.Tomuz în numele inculpatei, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii, invocînd că instanța nu a luat în considerație faptul că de către organul de urmărire penală nu a fost stabilit faptul însușirii ilegale de către inculpată a bunurilor altei persoane, de declarațiile expertului E.Cazangiu, care a explicat că de către întreprindere au fost încălcate mai multe acte normative ce reglementează activitatea contabilității, de unde reiese că inventarierea a fost efectuată contrar regulamentului, nefiind concretizat în ce constă neajunsul; învinuirea adusă inculpatei este una incorectă, incompletă, neclară și contradictorie, prin ce acesteia i s-a încălcat dreptul la apărare; instanța nu a ținut seama că între părți sînt niște relații

civile, care urma a fi soluționat pe cale amiabilă sau judecătorească; nu s-a luat în considerație nici faptul că întreprinderea avea datorii salariale față de inculpată pe o perioadă mai mare de o lună; inculpatei i-a fost încălcat dreptul la apărare, deoarece nu a fost anunțată despre terminarea urmăririi penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2013, a fost respins, ca nefondat, apelul avocatului V.Tomuz declarat în numele inculpatei, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel, respingând apelul avocatului, l-a apreciat ca nefondat, argumentând că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(1) Cod penal.

Din conținutul deciziei rezultă că, concluziile primei instanțe privind vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate se bazează pe declarațiile martorilor O.Covbasa, M.Lofova, Z.Enachi, M.Spoială, expertului E.Cazangiu, precum și probele scrise - scrisoarea nr.12593 din 17.10.2011, prin care a fost dispusă efectuarea reviziei documentare la SA „Floreni” pentru perioada de activitate 15.06.2011-16.09.2011 a vânzătoarei L.Marcenco, actul de revizie economico-financiară tematică efectuată la SA „Floreni” din 28.10.2011, raportul de expertiză nr.1043 din 15.05.2012, extrasul contabil din 09.04.2013 eliberat de SA „Floreni”, probe care, analizate în ansamblu, coroborează între ele și confirmă vinovăția inculpatei în cele incriminate.

La fel, instanța de apel a concluzionat că argumentele invocate de apelant cu privire la nevinovăția inculpatei, la interpretarea eronată a legii penale și încălcarea legii procesual-penale, sînt nefondate, deoarece faptul însușirii de către inculpată a sumei de 5886,42 lei, a fost constată cu certitudine, inclusiv și prin declarațiile inculpatei, care a recunoscut că lua bani din casa gheretei, și anume din banii acumulați din realizarea mărfii. Aceasta, fiind persoană cu răspundere materială deplină, era obligată să ducă zilnic evidența mărfii, și în cazul depistării neajunsurilor să declare despre aceasta în scris administrației.

Instanța a menționat că afirmația inculpatei, precum că pînă la cazul dat a mai depistat neajunsuri din care motiv și-a făcut concluzia că cineva sustrage marfa, nu poate fi luată în considerație, deoarece dînsa niciodată nu a informat administrația întreprinderii sau organele de resort, despre presupusul furt a bunurilor săvârșit de alte persoane.

De asemenea, neîntemeiat a considerat instanța și argumentul apelantului, precum că nu s-a stabilit dacă a avut loc neajuns de marfă sau neajuns de bani în casa gheretei fiindcă factura cu nr.XA 1932131 din 21.06.2011 în sumă de 4217 lei nu este semnată de inculpată, deoarece aceasta a primit în gestiune marfa indicată în acte, iar pe parcursul perioadei de muncă nu a declarat despre furturi din partea altor persoane și, totodată, prin faptul că dînsa a luat bani din casa gheretei în scopuri personale, fapt ce a fost recunoscut de însăși inculpată, a și comis însușirea bunurilor proprietarului încredințate în administrarea ei.

Referitor la măsura de pedeapsă stabilită inculpatei, instanța de apel a conchis că prima instanță la stabilirea acesteia a ținut seama de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal și corect a ajuns la concluzia despre necesitatea aplicării pedepsei în limitele sancțiunii prevăzute de legea penală, pentru care inculpata a fost condamnată cu pedeapsă sub formă de amendă și pedeapsă complementară.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești a declarat recurs ordinar inculpata care, fără a invoca vreun temei prevăzut la art.427 Cod de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt ale cauzei, solicită casarea acestora și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii, invocînd repetat aceleași motive, ca și în apelul declarat de avocat în numele inculpatei, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia reprezentantului părții civile S.Bulai, care a solicitat respingerea recursului ca fiind neîntemeiat, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanța de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Astfel, inculpata, în recursul declarat nu a invocat vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, dar din conținutul acestuia reiese că dînsa dorește să fie achitată, pe motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii, temei prevăzut de pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Raportînd norma dată la situația în cauză, Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurentă.

Sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul constată că atît prima instanță, cît și instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar verificîndu-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atît pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cît și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui L.Marcenco în comiterea infracțiunii imputate, să fie justă și întemeiată.

Conform textelor sentinței și deciziei, instanțele de judecată au conchis că vinovăția lui L.Marcenco în săvîrșirea infracțiunii incriminate se dovedește prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești, și recercetate în cadrul instanței de apel, și anume: declarațiile inculpatei L.Marcenco, a reprezentantului părții vătămate, a martorilor O.Covbasa, M.Lofova, Z.Enachi, M.Spoială, expertului E.Cazangiu, actele dosarului, și anume - scrisoarea nr.12593 din 17.10.2011, prin care a fost dispusă efectuarea reviziei documentare la SA „Floreni” pentru perioada de activitate 15.06.2011-16.09.2011 a vînzătoarei L.Marcenco, extrasul contabil din 09.04.2013 eliberat de SA „Floreni” și actul de revizie economico-financiară tematică efectuată la SA „Floreni” din 28.10.2011, raportul de expertiză nr.1043 din 15.05.2012.

Probele indicate sînt pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele și nu prezintă temei de îndoială.

Astfel, Colegiul reține că instanțele de fond întemeiat au ajuns la concluzia că în acțiunile lui L.Marcenco sînt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(1) Cod penal, just condamnînd-o în baza articolului nominalizat, vinovăția acesteia fiind pe deplin dovedită prin probele sus-menționate, detaliat expuse la pct.4 al prezentei decizii și în textele hotărîrilor atacate.

Prin urmare, argumentele recurente, precum că nu este vinovată de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnată, sînt neîntemeiate și contravin actelor cauzei - declarațiilor reprezentantului părții vătămate, a martorilor, inclusiv și a inculpatei, care nu a negat faptul că a luat bani în rate din casă în scopuri personale în sumă de 9200 lei, fără permisiunea administrației SA "Floreni", fapt despre care cunoștea doar cet.Manciu.

Prin urmare, nerecunoașterea vinovăției de către aceasta nu echivalează cu achitarea sa, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția ei în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Astfel, analizînd materialele cauzei și hotărîrile judecătorești atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acestora. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Argumentele invocate în recurs, precum că actul de învinuire este unul neclar, nu pot fi reținute, deoarece analizînd actul de învinuire, se constată că acesta corespunde prevederilor art.281 alin.(2) Cod de procedură penală, cuprinde perioada săvîrșirii infracțiunii, locul acesteia și modul săvîrșirii faptei. De asemenea, la descrierea părții expunerii a rechizitoriului, au fost întrunite condițiile prevăzute de art.296 alin.(2) Cod de procedură penal, învinuirea adusă inculpatei fiind clară cu descrierea tuturor elementelor obligatorii. Mai mult, invocîndu-se neclaritatea învinuirii, s-a constatat că atît recurenta, cît și avocatul acesteia pe parcursul procesului penal nu au formulat, la etapa corespunzătoare, în acest sens careva cerințe în conformitate cu prevederile art.251 Cod de procedură penal.

Neîntemeiată este și afirmația recurente că între ea și partea vătămată au existat niște raporturi civile, deoarece fapta acesteia întrunește latura obiectivă a infracțiunii incriminate, dînsa fiind pusă sub învinuire nu pentru că nu a fost în măsură să execute o obligație contractuală, ci pentru că a însușit ilegal mijloace bănești ce aparțineau SA „Floreni” în urma realizării mărfii încredințate în gestiunea sa.

Nu poate fi reținută nici afirmația inculpatei, precum că nu a fost înștiințată de organul de urmărire penală despre terminarea urmăririi penale, ceea ce contravine prevederilor art.296 Cod de procedură penală, prin ce i-a fost încălcat dreptul la apărare, deoarece din actele cauzei rezultă că procurorul a citat atît inculpata, cît și avocatul acesteia la sediul procuraturii pentru data de 22.08.2012, aducîndu-le la cunoștință despre terminarea urmăririi penale, fapt confirmat prin copiile citațiilor anexate la actele cauzei, cît și avizelor de recepție semnate de aceștia din urmă în vederea confirmării recepționării, iar în prezența abținerii acestora de a lua cunoștință cu materialele cauzei și de a primi copia rechizitoriului, procurorul, în temeiul art.297 alin.(2) Cod de procedură penală, a fost în drept de a trimite cauza în judecată fără efectuarea acestor acțiuni procesuale (f.d.207-211, v.1).

Concomitent, se constată că pedeapsa este stabilită inculpatei cu respectarea prevederilor art.61, 75-76, 84 Cod penal, în limita sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarată vinovată, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, de persoana acesteia și de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de

apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal constată că nu există temeii legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de inculpată și, potrivit legii, se decide inadmisibilitatea lui, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpata Marcenco Ludmila, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău din 06 septembrie 2012 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2013, în propria ei cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 09 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Ion Guzun